

Mi-am dat seama involuntar că titlul piesei nu are aparent nicio legătură cu acțiunea. De ce *Port...* de unde cuvântul ăsta atât de nesemnificativ pentru ceea ce se petrece în scenă? Pentru că explicit nu ne spune nimeni unde se petrece acțiunea și, în nici un caz, nu avem de unde să știm că este vorba de orașul natal al autorului. Reușita studenților din anul IV Actorie este aceea că prin intermediul întregului joc scenic reușesc să redea atmosfera unui oraș natal, intim, din care eroina vrea să plece. Și, fără să vrei, în fața ochilor nu se mai desfășoară ceea ce ar presupune titlul piesei, ci adevărata lume, ca și cum interviurile luate de Simon Stephens nu ar mai fi fost transcrise.

Nu știu cum să închei. De obicei, când lauzi un spectacol e foarte greu să găsești un final cronicii, dar... în acești termeni se anunță o Gală a Absolvenților uluitoare!

Studioul de Teatru Casandra – Port de Simon Stephens. Regia: asist. univ Mihaela Sîrbu. Scenografia: Gabriela Bădina. Cu: Sânziana Nicola, Gloria Găitan, Bogdan Marhodin, Alexandru Năstase, Călin Puia, Adrian Tapciuc, Sabina Brândușe, Alexandru Secăreanu, Andreea Dragnea, Alexandru Potocean *studenți anul IV, Actorie, clasa profesor coordonator prof. univ. Ion Cojar. Data reprezentației: 14 martie 2007.*

NOTĂ:

* Sursa: www.bbc.co.uk, într-un interviu acordat pe data de 6 noiembrie 2002.

Mircea GHIȚULESCU

Radiografia urii

În *Dona Quijota (Fata care dă cu pumnul)*, Mircea M. Ionescu nu a scris, cum ar părea, o dramă despre o femeie multiplu violată care vrea să-i pedepsească pe violatori – chiar dacă violatorul principal, Senatorul, „are intenții serioase”, adică vrea să o ia de nevastă –, ci un text despre ura pură. Cum anume încolțește ea și cum se dezvoltă. Cum răbufnește și antrenează viața într-un infern. Dar, până la urmă, nu ura este problema, ci energia pe care o absoarbe provocând pierderi ce te împiedică să trăiești.

În textul lui Mircea M. Ionescu, fata s-a hotărât să devină campioană la box dar, în box, prima lecție a antrenorului este să înveți să-l urăști pe adversar, să îți faci plăcere să-l nimicești. Să îți vezi adversarul sângerând este un triumf al vieții care îți dă putere să supraviețuiești. Începând de aici, ura începe să-ți placă. De fapt, nici nu mai urăști, dar rămâne plăcerea, profesia de a urî cu calm, cu experiență, cu cinism. Ne îndepărtăm, însă, prea mult de intenția autorului. Căci el examinează latura pozitivă a urii, aceea care creează condițiile protestului asigurând normele de igienă socială. Fata învață să se bată nu spre a-i pedepsi pe violatori, ci ca să găsească în victoria sportivă o revanșă pentru demnitatea ei călcată în picioare. Mircea M. Ionescu extrage din sport (prima lui pasiune) astfel de subiecte umaniste care, în unele piese, proiectează probleme personale la nivel social, iar în altele, la nivel planetar. Undeva se petrece, totuși, un scurt circuit. Credeam că legile sportului nu sunt

Liviu RUS și Anca ALECSANDRA

cele ale urii, ci ale întrecerii. Fata umilită și traumatizată, târâtă apoi în pușcărie, nu are de ales. Trebuie să se apuce de box ori să ia o carabină. Iată că tot „răzbunarea” prin sport este mai nobilă.

Grație regizorului Octavian Greavu, piesa devine exact ce și-a dorit autorul: un protest în stilul cel mai pur al teatrului agitatoric. Din acest motiv, regizorul a preferat să schimbe vechiul titlu al piesei, *Dona Quijota* (mai cultural, dar mai ales sceptic, evocând lupta cu morile de vânt al oricărui cavaler al onoarei), cu unul direct și combativ: *Fata care dă cu pumnul*. Octavian Greavu face, realmente, un spectacol politic, în stilul brechtian, accentuând latențele politice ale textului și complicitățile cu o anumită stare de fapt a României contemporane. Este foarte clar că regizorul se referă la faptul că violul individual al Fetei se transformă într-un viol colectiv. Vinovat este chiar Senatorul, apărătorul națiunii, interpretat cu pitorești accente demagogice de Livius Rus, iar protestul devine, astfel, minima obligație cetățenească. Are dreptate Octavian Greavu referitor la situația actuală din România? Nu prea, pentru că Puterea nu se mai deranjează să te violeze, ci se mulțumește să te păcălească. Ceea ce este, într-adevăr, un viol inclus. Dar, aici, din nou are dreptate Octavian Greavu. Să nu ne lăsăm păcăliți, chiar cu riscul de a fi ridicoli. Din fericire, sunt oameni care nu știu să urască, ceea ce nu este neapărat o calitate. Ca să joci rolul Fetei, trebuie să știi să urăști, iar Giulia Ionescu nu este din fire o persoană în stare să urască, ci doar să imite ura. Impunător, cu atitudine de boss este Mircea Crețu în Mister, impresarul Fetei, iar Anca Alecsandra pune umor și detașare în rolul supraveghetoarei. În concluzie, un spectacol pentru toți cei care nu se simt în stare să tolereze abuzurile unei societăți clădite pe corupție.

Teatrul Valah, Giurgiu – Fata care dă cu pumnul de Mircea M. Ionescu. Regia: Octavian Greavu. Scenografia: Olimpia Damian. Cu: Giulia Ionescu (Fata), Anca Alexandra (Femeia), Livius Rus (Senatorul), Mircea Crețu (Mister), Teodora Ionescu și Corina Ștefănescu (Gardiene). Data premierei: 12 aprilie 2007.

---

*Trecutul a fost internat la balamuc,
dar ruptura cu viitorul este imposibilă*

Te simți bine când vezi că un proiect are cursivitate și nu este blocat pe parcurs de obstacole felurite. Teatrul „Alexandru Davila” din Pitești a început anul trecut un schimb cu Teatrul din Kraguevac, Serbia. Anul trecut, de Crăciun, Matei Varodi a montat acolo comedia *D-ale carnavalului* de I.L. Caragiale, premieră absolută la sârbi. Regizorul Dragan Jakovlevici, directorul teatrului din Kraguevac, a montat la Pitești ***O tragedie furtunoasă***, o piesă mai veche a lui Dușan Kovacevici, bine cunoscut în Europa prin dramele sale despre sufletul sârb, tragedia sârbă de după 1990 și obsesia identității. Construită pe trei planuri temporale distincte: Bunicul Vaso (Trecutul), Fiii Milan și Costa cu soțiile lor (Prezentul) și nepotul Neven (Viitorul), pseudocomedia *O tragedie furtunoasă*, vorbește tuturor despre sârbi, fără